

Живѣлъ е въвъ Тула нѣкога царь,
Билъ вѣренъ на своята мила;
Кога да умира, на скъпий другарь
Тя златна му чаша дарила.

Отъ драго по-драго тазъ чаша цѣнилъ,
На всѣки я пиръ той изпивалъ;
И всѣки пжтъ, щомъ е отъ чашата пилъ,
Горещи е съли проливалъ.

Когато уречений день му насталъ,
Корона и царство богато
На своя обиченъ наслѣдникъ прѣдалъ —
Не далъ само чашата злата.

На царска разкошна трапеза седи,
И околъ му ѳтборъ юнаци,
Въвъ стария замъкъ отъ славни дѣди,
На вишни крайморски чардаци.

И ето изправя се старецътъ тамъ,
Съсъ горестъ дълбока въ гждитѣ,
Изпива послѣдния жизнененъ пламъ,
И чашата хвърля въ вълнитѣ.

И гледа какъ бърже тя пада, какъ пий —
Какъ тъне въвъ бездна стихийна;
Очитѣ си морни завѣки склопи,
И нивга вечъ капка не пийна.

(Отваря скрина, за да сложи дрехитѣ си и
сѣглежда кутийката).

Тазъ хубава кутийка пкътъ отдѣ я?
Нали заключихъ скрина азъ сама!
Да, чудно! Че какво ли има въ нея?
Оставилъ я е нѣкой у дома,

